

Mezinárodní setkání v Praze očima žákyně 8.A

Bylo horké sluneční odpoledne. Po škole jsme se s holkami rozhodly, že si ještě zajdeme na zmrzlinu i přes to, že mají přijet naši cizinci. Náš plán selhal a my jsme přiběhly na poslední chvíli, abychom se stihly uvítat a představit. Párkrát jsem se rozhlédla po nových tvářích, moc velký dojem na mě neudělaly, a tak jsem si myslela, že bude fakt těžké se s nimi spřátelit. Při prvním obědě toho moc nenamluvili a ani není divu, po tak dlouhé cestě byly unavení. Tak končil jejich první den v Praze.

Se školou jsme pak dělali různé aktivity, abychom se navzájem poznali a řekli si něco o sobě. Jiní se už znali ze Sicílie, pro většinu to ale byla premiéra. Natáčeli jsme videa, která jsme pak měli dát dohromady a vytvořit tím film o Praze.

Když už jsme se všichni dobře poznali, užili jsme si spoustu srandy, bylo to, jako bychom se znali už celou věčnost. Nemluvili jsme jenom anglicky, ale naučili jsme se i pár slov italsky, polsky a turecky. Chodili jsme okolo památek a dělali legendární SELFIES. Navštívili jsme Václavák, Karlův most, ale vymetali jsme i obchodní domy. Mimo školu jsme povětšinou chodili ve skupinkách, kde se naši kamarádi znali navzájem. Ukázali jsme jim krásu Prahy naším pohledem, ale zároveň jsme jim vyhověli, když se chtěli někam podívat i oni. A den před odletem jsme se sešli na večeři v pizzerii a tím tak zakončili týden plný srandy, zážitků a hlavně jsme poznali nové kamarády. Ale v pátek, v jejich odletový den a zároveň poslední den s námi, byl ze všeho nejtěžší. Celý týden jsme měli na to, abychom se skamarádili (což byla opravdu krátká doba) a já litovala, že jsem se nevěnovala i ostatním a uvědomila si to později. Naposledy jsme se objali a rozloučili, některé tváře jsme viděli už naposled, to byl doopravdy ten nejhorší pocit.

Opravdu jsem ráda, že jsem se přihlásila do projektu Comenius a i když jsem nebytovávala, jsem ráda, že jsem měla tu možnost se ho účastnit. Poznala jsem opravdu dobré přátele, kterých si vážím, a i teď po projektu si s nimi stále píšu, i když některé už možná nikdy nevidím. Přiučila jsem se novým věcem a hlavně jsem zažila spoustu zážitků, na které nikdy nezapomenu, a u kterých se směji i teď.

Iva Hoangová, 8.A